

рата често го намѣрвали падналъ отъ коня си безчувственъ. Той ималъ прѣди двѣ години единъ конь — Дорчо, — който често пжти го е спасявалъ отъ явна смъртъ.

Ето какво разправяли селенитѣ за тоя конь:

„Дорчо не се даваше никому въ ржцѣ, когато бай Стефо падаше отъ него; той риташе и хапѣше всѣки непознатъ човѣкъ, който би поискалъ да се приближи до пияния му стопанинъ. Подъ охраната на вѣрното си добиче, което не мърдаше ни крачка отъ него, бай Стефо спѣше, до като изтрѣзнѣе добрѣ. Случвало се е селенинътъ да падне отъ коня си пиянъ нѣйдѣ и поблизо до кжщи. Тогава добичето, препущецъ, стигаше въ дома му и почваше да цвили. Синътъ на селенина, като се сѣщаше, въ какво положение е баща му, трѣгваше да го дири и го прибираше. Така на нѣколко пжти умното животно спасяваше бай Стефа отъ обиръ, който е толкова честъ тадѣва.

Но ето какво, дори невѣроятно нѣщо, се случило съ тия двама вѣрни другари прѣвъ зимата на 1900 год.

Бай Стефо се връщалъ отъ града, гдѣто ходилъ на пазаръ, и, както всѣкога, билъ пиянъ. Спирали го да прѣнощува въ с. Г.; той срѣбналъ още нѣщичко и уловилъ пжтия, олюлявайки се върху добичето. Трѣбвало да мине единъ високъ гористъ върхъ, сетнѣ дълбока урва, за да стигне до дома си. Още не изкачилъ върха, той се намѣрилъ въ прѣспата. Оставало още два часа